

Deel 2 – DE WEIMARANER - Trouw, intelligent èn veelzijdig.

Auteur: Malisse – instructeur jachthondenschool 'To the Point' met 36 jaar internationale ervaring.

INLEIDING

Een artikel schrijven over de Weimaraner is beslist geen sinecure. Dit prachtige jachthondenras heeft zoveel moeten 'doorstaan' dat het er volledig anders had kunnen uitzien. Aanvankelijk had het ras zelfs geen eigen register en werden de pups 'ondergebracht' in het stamboek van de Duitse staande korthaar. We spreken over een periode 1897 – 1920 ongeveer. Men moet ook weten dat alleen **geteste** honden opgenomen werden in het 'fokboek', dit om de zuiverheid te kunnen bepalen. Aanvankelijk waren er heel weinig registraties. In een periode van 10 stamboekjaren werden slechts 265 weimaraners geregistreerd.

Echter, al vlug steeg de druk vanuit het bestuur van Duitse korthaar om de kleur 'grijs' te elimineren met als gevolg de weigering om nog Weimaraners op te nemen in het stamboek DSK. De gevolgen waren redelijk dramatisch, sterke daling van de registraties èn populatie van het ras.

Vast voorstaan

DE OMMEKEER

Midden de jaren 1920 , beterde de situatie door de inspanningen van (*) Major Herber, die jaagde met de Weimaraner, en uitgebreid documenteerde over het ras. Hij werd de eerste president in 1922 en werd bekend als vader van de Weimaraner omwille van zijn onaflatende promotie voor het ras. Dat ging niet ongemerkt voorbij en al vlug bereikte het nieuws de andere kant van de oceaan..

Howard Knight werd in 1929 de eerste niet-Duitser die lid werd van de Weimaraner Klub. Hij kon het bestuur overtuigen om om 'fokmateriaal' te verkopen en zo was hij ook de eerste persoon die Weimaraners importeerde in de U.S. In 1941 werd hij voorzitter van de Weimaranerclub of America.

7 maanden oud maar geen compromissen!

WO II EN DE GEVOLGEN.

Het uitbreken van de oorlog had desastreuze gevolgen voor het ras. Waar voor het wereldwijde conflict nog ongeveer 100 pups per jaar geboren werden, was dat aantal tegen 1945 gedaald tot een absoluut dieptepunt. In het laatste jaar van de oorlog werden slechts 10 pups geboren.

Echter de fokkers die de oorlog overleefd hadden vonden bij de bezetter een goede afzetmarkt voor hun pups. En zo begon een regelmatige uitstroom van pups vanaf 1948 die duurde tot ongeveer 1950. Maar de aantallen waren echter niet in evenredigheid met de kwaliteit. Maar wat NOG echter was, is het feit dat sommige goede 'fokprodukten' vertrokken naar het buitenland. Dit was het signaal voor de moedervereniging in Duitsland om hun leden te verbieden om nog meer als de helft van hun pups te verkopen naar het buitenland. Deze regelgeving, samen met een nieuw streng testprogramma stabiliseerde de situatie in Duitsland.

De markt voor Weimaraners groeide sterk in het buitenland, vooral in de VS was de vraag groot. Dit kwam door de inspanningen van een uitgever Jack Denton Scott die de 'markt' van de 'Grey Ghost' stimuleerde. Het werd een puur commercieel verhaal en overall verschenen sjacheraars om Weimaraners te verkopen. Ze verdienden fortuinen met de verkoop. Maar al vlug bleek dat deze zogenaamde 'wonderhonden' niet zo goed waren als hun 'wondere prijs'. De kwaliteit bleek ondermaats te zijn. De goedgelovige Amerikanen beseften dat ze opgelicht waren. De gevolgen lieten 'alweer' niet lang op zich wachten, de vraag en bijgevolg de prijzen zakten naar bijna nul.

Maar het was nog niet voorbij, want voor de echte liefhebbers van het ras begon een moeilijke periode want zij mochten de puinhoop opruimen. Tegen de jaren '60 van de vorige eeuw was een groot deel van de schade hersteld. Maar voor de jagers kwam dat herstel niet zonder een prijs, want de Weimaraner werd een hond voor bevoorrechte veldwerkspecialisten en jagers!

Verloren apport levende fazant.

EEN NIEUWE KLAP

Wie dacht dat de problemen voorbij waren, was er aan voor de moeite, want in de jaren '90 was er een nieuwe generatie van 'marketeers' die brood zagen in de edele grijze honden. Maar ook hier in Vlaanderen ontsnapten we niet aan de 'mania'. Plots moest iedereen een Weimaraner hebben. Deze keer werd de hype niet verkocht als de 'wonderhond' voor jagers maar als een soort kitch, een portrethond die als het ware vermenselijkt werd en dit in allerlei ontorende verschijningen. Ze werden zelfs gekleed in allerlei kostuums. Dat was te wijten aan een Amerikaanse fotograaf William Wegman. Hij deed het ras weinig goed door honden te verkleden in poppen. De fiere

Weimaraner werd letterlijk te kijk gesteld maar dan wel in zijn vernederenste vorm. Duizenden pups werden verkocht, maar velen kwamen nadien in asielen terecht of nog erger...Al vlug beseften de 'onwetende' kopers dat de 'fiere' Weimaraner allesbehalve een 'verkleedpopje' bleek te zijn!

SITUATIE OP VANDAAG

Ook op vandaag zijn de meeste eigenaars van het ras geen jagers of mensen die de hond voorjagen. De meesten worden gehouden omwille van hun mooie uiterlijk en gracieuze voorkomen. De meeste fokkers richten zich dan ook op een markt van niet-jagers, die hun hond als gezelschap houden en/of shows lopen. In het beste geval outdoor mensen die de hond voldoende geestelijke uitdaging bieden. Deze Weimi's worden zelden getest op karakter of jachteigenschappen. Dit resulteert in het feit dat op vandaag heel weinig Weimaraners ingezet worden in de praktijk. Dit is heel jammer, en resulteert uiteindelijk in een overgrote meerderheid van honden die niet de juiste eigenschappen hebben die het ras zou moeten hebben, waardoor de kwaliteit ondermaats is en onbruikbaar voor de jachtpraktijk. En dat is heel betreurenswaardig, WANT ik verzeker u, een goed geselecteerde Weimaraner in goede handen kan een hond zijn van grote klasse, de voor geen enkel ander ras moet onderdoen, integendeel.

KWALITEITEN ALS VOLGEBRUIKSHOND VOOR DE JACHT

Het is niet zo éénvoudig om dit ras éénduidig te gaan omschrijven. U zal begrijpen dat gelet op al het voorgaande er een sterke segregatie is ontstaan tussen wat ik noem een 'bruikbare' praktijkhond en al de 'rest'... Het ras heeft een eeuw lang heel wat (te veel) moeten doorstaan!

Het type waarover het hier uiteindelijk over hebben, is het klassiek werktype. Het is dankzij het selectieve werk van onze Oosterburen dat we vandaag beschikken over Weimaraners die alles aankunnen wat we in de praktijk als nuttig kunnen beschouwen. Ik zeg wel 'nuttig', d.w.z. niet min en niet meer!! Niet te veel franjes maar mits goed opgeleid zéér efficiënt. Van voorjagen, voorstaan, apporteren, waterwerk, verlorezoeken, en zelfs serieus zweetwerk. Je krijgt het hele pakket èn nog veel meer...

Een Weimaraner is dus een heel veelzijdige jachthond, maar zijn karakter verschilt wezenlijk van die van andere jachthonden uit groep 7. We moeten rekening houden met het doel waarvoor hij oorspronkelijk gefokt is. Zonder die kennis en de potentiële gevolgen daarvan te erkennen, is het onmogelijk het ras te begrijpen. Eigenlijk werd hij oorspronkelijk gefokt als gebruikshond door en voor 'Försters' (boswachters) die hem gebruikten; hij moest in staat zijn om zowel vederwild en haarwild te vinden, op te jagen en te apporteren voor de 'maaltijd'. Tevens moest hij roofwild vangen en doden en zijn baas en eigendom verdedigen! Er was en is tot op de dag van vandaag nog altijd een sterk beschermingsinstinct aanwezig. Het feit dat hij een subtiele en imposante uitstraling heeft, en een hond met een imposante uitstraling, is misschien en zelfs hoogstwaarschijnlijk de reden waarom je hem aantrekkelijk vindt. Maar vergis u niet, het kan zijn ondergang zijn als je niet begrijpt wat er onder die mooie, zijdeachtige, grijze vacht sluimert....

Links: van zekere apporteur tot Totverbeller, de goede Weimaraner is top!

WAT DE WEIMARANER VOORAL NIET IS

Het is geen verstandige keuze voor een beginnende hondeneigenaar of jager. Er zijn natuurlijk uitzonderingen in die zin dat er mensen zijn die een Weimaraner als eerste hond kopen en er bewonderenswaardig in slagen een evenwicht te bereiken. Dat zijn mensen die net zoveel energie hebben als de Weimaraner zelf, die beschikken over geduld, doorzettingsvermogen en een flinke dosis vastberadenheid en niet te vergeten een goed 'aanvoelen'. Ik gebruik dit woord omdat ik vind dat een Weimaraner toch een hond is met verschillende 'gezichten'. Hij heeft een enorme portie hardheid en moed in zich, maar tegelijkertijd is hij subtiel en zeer intelligent... En dat is de reden waarom velen nooit het potentieel van dit ras kunnen benutten, en hem niet begrijpen. Hij is eigenlijk een vreemde mix van eigenzinnigheid, koppigheid en gevoeligheid. Een te strenge aanpak werkt niet en hij lijkt de éénvoudigste instructies niet te begrijpen. Te veel vrijheid,..en hij doet zijn eigen ding op een manier die je niet zal bevallen.

Als pup moet hij op heel jonge leeftijd al weten welke positie hij in de hiërarchie van het gezin bekleedt, en als je verstandig bent is dat onderaan de ladder. Hij vindt het niet fijn om alleen gelaten te worden en dat zal je geweten hebben. Hij kan dan luidruchtig worden en/of zaken vernielen. Hij heeft voldoende beweging nodig om te kunnen rennen, maar ook regelmatige wandelingen en de nodige mentale input (jacht, apporteren, outdooractiviteiten). Mits de juiste begeleider zal hij naast een harde werker ook een goede huishond zijn, maar gemakkelijk wordt het nooit, want als jij hem niet voldoende uitdaagt, dan zal het omgekeerde gebeuren..

CONCLUSIE EN PERSOONLIJKE VISIE

De Weimaraner in zijn pure vorm, t.t.z. gefokt voor wat hij hoort te doen, is een hond vol charme, een liefdevolle, edele creatuur met een scherpe intelligentie, maar ook een grenzeloze koppigheid. Dit hoeft geen nadeel te zijn, wel integendeel. Een Weimaraner is een werkhond, niet zomaar een huisdier. Hij is een fiere 'edelman' en toont weinig onderdanigheid. Niettemin zal hij tot het uiterste gaan en voor u werken omdat het hem plezier doet en hij je respecteert.

Zou ik persoonlijk een Weimaraner nemen? Jazeker. Als praktische alleskunner is het echt een hond die 'presteert' als het **nodig** is. Sommigen hebben een grote indruk op mij nagelaten. Gewoon alles uitvoeren zoals het hoort. Wat mij persoonlijk aantrekt is zijn intelligentie, verbondenheid met zijn voorjager en gezin, zeer goede neus (die ik persoonlijk meerdere malen heb kunnen ervaren), zeer spoorvast en bijgevolg uitstekend op verloren apport. Een wildscherpte die naam waardig..., en een voortreffelijk en zeker apporteur. In mijn contacten met enkele topfokkers in Duitsland, o.a iemand die reeds 60 jaar in het vak zit, werd mij bevestigd dat Weimaraners van 'zijn' bloedlijn bijna allemaal naar beroepsjagers (Försters) gaan. En dat wil toch iets zeggen. 'Echte' jagers zullen hem naar waarde weten te schatten.

Let wel, de verschillen in aanleg en karakter zijn groot. Voor de neofiet is het vaak gissen, en bijgevolg zich vergissen in de keuze van een goede fokker. Ik catalogeer dit ras onder 'risico hoog' m.b.t de aanschaf van een pup. Neem contact op met de officiële fokvereniging en ga praten met ERVAREN fokkers. Geduld is ook hier een mooie zaak!

Vast is vast.

Krist Malisse

Jachthondenschool 'To the Point' - 35 jaar expertise tot uw dienst voor uw succes!